

ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ

ਕਪੂਰ ਜੇ.

ਡਾ. ਜੇ. ਆਯਾ ਰਾਮ - ਪਟੀਸ਼ਨਰ।

ਬਨਾਮ

ਸਰਕਾਰ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ, ਆਦਿ, — ਉੱਤਰਦਾਤਾ।

ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਐਪਲੀਕੇਸ਼ਨ ਨੰ: 318 ਆਫ 195j

ਭਾਰਤ ਦਾ ਸੰਵਿਧਾਨ—ਆਰਟੀਕਲ 19(1), 241, 311 ਅਤੇ 120—ਇੱਕ ਵਾਧੇ ਨੂੰ 1954
ਰੋਕਣਾ, ਭਾਵੇਂ ਧਾਰਾ 311 ਦੇ ਤਹਿਤ "ਰੈਕ ਵਿੱਚ ਕਟੌਤੀ" ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੋਵੇ—ਕਨੂੰਨ Dec. 10th.
ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੁਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੁਆਰਾ, ਵਿਚਕਾਰ ਅੰਤਰ
— ਨਿਯਮ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਬਣਾਏ ਗਏ, ਅਨੁਛੇਦ 241 ਦੇ ਅਧੀਨ, ਅਪੀਲ ਜਾਂ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਦੇ
ਅਧਿਕਾਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵ- ਧਾਰਾ 19(1)—ਦੀ ਲਾਗੂਯੋਗਤਾ— ਕੀ ਕਿਸੇ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੂੰ ਉਹ
ਕਹਿਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ—ਰਾਜਪਾਲ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ, ਕੀ
ਜਨਤਾ ਨੂੰ ਭੇਜੀ ਜਾਣੀ ਹੈ ਸਲਾਹ ਲਈ ਸੇਵਾ ਕਮਿਸ਼ਨ.

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ (i) “ਵਧੇਰੇ ਨੂੰ ਰੋਕਣਾ” ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਹੇਠਲੇ ਅਹੁਦੇ ਦੀ ਕਮੀ
ਜਾਂ ਰੈਕ ਵਿੱਚ ਕਮੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਅਜੇ ਵੀ PC-MS ਦਾ ਮੈਂਬਰ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਅਤੇ
ਉਸ ਕਲਾਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਹਾਇਕ ਸਰਜਨ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਸੀ ਅਤੇ
ਇੰਕਰੀਮੈਂਟ ਰੋਕਣ ਨਾਲ ਜੋ ਕੁਝ ਹੋਇਆ ਹੈ ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਤਨਖਾਹ ਵਿੱਚ ਇੱਕ
ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਰਕਮ ਗੁਆ ਦੇਵੇਗਾ, ਪਰ ਇਹ ਰੈਕ ਵਿੱਚ ਕਮੀ ਦੇ ਸਮਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਭਾਰਤ ਦੇ
ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 311 ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੈ।

(ii) ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਚੱਲ ਰਹੀ ਜਾਂਚ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਨੁਕਸ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ
ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਦੀ ਰਿੱਟ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਂਦੀ ਹੋਵੇ।

(iii) ਨਿਯਮਾਂ ਦਾ ਉਲੰਘਣਾ ਭਾਵੇਂ ਸਾਬਤ ਹੋ ਜਾਵੇ ਬਿਨੈਕਾਰ ਨੂੰ ਕਾਰਵਾਈ ਲਈ ਕੋਈ ਆਧਾਰ
ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ, ਕਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੁਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਵੈਕਟ ਰਾਓ ਦੇ ਕੇਸ (1) ਵਿੱਚ ਰੱਖੇ ਨਿਯਮਾਂ
ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੁਰੱਖਿਆ ਵਿਚਕਾਰ ਸਪਸ਼ਟ ਅੰਤਰ ਹੈ।

(iv) ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਕੋਈ ਉਲੰਘਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਕੀ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਐਕਟ, 1935 ਦੀ
ਧਾਰਾ 241 ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, (ਏ) ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੋਈ ਅਪੀਲ ਸਮਰੱਥ ਨਹੀਂ ਸੀ।

(1) TLR 1937 ਸੈਫ. 53* (PC.)

ਰਾਜਪਾਲ ਦੇ ਹੁਕਮ ਅਤੇ (ਅ) ਕਿਸੇ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ
ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਥੇ ਕੋਈ ਅਥਾਰਟੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧ ਭੇਜਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

(v) ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 19 (1) ਦਾ ਕੋਈ ਉਪਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਸਰਕਾਰੀ
ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਉੱਚ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਵਿਰੁੱਧ ਬੇਤੁਕੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਹਰ ਕਿਸਮ ਦੇ ਦੋਸ਼

ਲਗਾਉਣ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਭਾਈਚਾਰਕ ਪੱਖਪਾਤ, ਭਾਈ-ਭਤੀਜਾਵਾਦ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਕੋਈ ਵੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਬੋਲਣ ਦੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਲਾਇਸੈਂਸ।

(vi) ਲੋਕ ਸੇਵਾ ਕਮਿਸ਼ਨ ਨਾਲ ਸਲਾਹ ਕਰਨ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੀ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਰਾਜਪਾਲ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਬੈਠਦਾ ਅਤੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 320(3)(c) ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਜਿਸ ਨਾਲ ਪੀੜਤ ਧਿਰ ਰਾਜਪਾਲ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਭੇਜਣ ਦੀ ਇੱਛਾ ਨੂੰ ਲੋਕ ਸੇਵਾ ਕਮਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਸਲਾਹ ਲਈ ਭੇਜਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 226 ਦੇ ਤਹਿਤ *Petit.on*, ਹੇਠਾਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ: -

- (a) ਕਿ ਮਾਣਯੋਗ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਇਹ ਮੰਨ ਕੇ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਖਿਲਾਫ਼ ਰੱਖੀ ਗਈ ਅਖੌਤੀ ਜਾਂਚ ਅਤਿ-ਵਿਅਰਥ ਸੀ ਅਤੇ ਉਕਤ ਜਾਂਚ ਦੀ ਪੈਰਵੀ ਵਿੱਚ ਵਿਰੋਧੀ ਧਿਰ ਦੁਆਰਾ 8 ਫਰਵਰੀ, 1951 ਦਾ ਹੁਕਮ, ਅਵੈਧ, ਗੈਰ-ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਸੀ। ਬੇਅਸਰ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਇਹ ਕਨੂੰਨ ਦੇ ਉਲਟ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਰੱਦ ਹੈ।
- (b) ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਤੱਕ ਵਿਚਾਰ ਅਧੀਨ ਹੁਕਮ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ 'ਤੇ ਰੋਕ ਲਗਾਈ ਜਾਵੇ।

ਆਰਪੀ ਖੋਸਲਾ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਲਈ।

ਹਰ ਪਰਸ਼ਾਦ, ਅਸਿਸਟੈਂਟ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ, ਰੈਜ਼ੀਡੈਂਟ* ਲਈ।

ਨਿਰਣਾ.

ਕਪੂਰ, ਜੇ ਕਪੂਰ, ਜੇ. ਇਹ ਇੱਕ ਐਪਲੀਕੇਸ਼ਨ ਹੈ ਡਾ. ਜੇਮਸ ਅਯਾ ਰਾਮ। ਸਰਟੀਓਰੀ ਅਤੇ ਹੁਕਮਨਾਮਾ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਲਈ ਸਹਾਇਕ ਸਰਜਨ, ਇੰਚਾਰਜ ਸਿਵਲ ਹਸਪਤਾਲ ਤਾਲ, ਲੁਧਿਆਣਾ ਸ .

ਪਟੀਸ਼ਨਰ 2 ਜਨਵਰੀ, 1937 ਨੂੰ, ਡਾ. ਜੇ. ਅਯਾ ਨੂੰ ਮੇਓ ਹਸਪਤਾਲ, ਲਾਹੌਰ ਵਿੱਚ ਫਿਜ਼ੀਓਲੋਜੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਹਾਇਕ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨਕਾਰ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ 24 ਵੀਂ ਸਰਕਾਰ ਜਨਵਰੀ, 1941 ਨੂੰ ਉਸਨੂੰ PCMS ਕਲਾਸ II ਵਿੱਚ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਜੰਗ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਉਹ ਫੌਜ ਵਿੱਚ ਭਰਤੀ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਅਕਤੂਬਰ 1946 ਵਿੱਚ ਵਾਪਸੀ 'ਤੇ ਉਸਨੂੰ ਸਿਵਲ ਹਸਪਤਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਕਪੂਰ, ਜੇ. ਦੀਆਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਅਸਾਮੀਆਂ 'ਤੇ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਆਪਣੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ 12 ਮਈ, 1947 ਨੂੰ ਬਲਾਤਕਾਰ ਦੇ ਇੱਕ ਕੇਸ (ਨਾਥੂ ਬਨਾਮ ਤਾਜ) ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਗੱਦ ਦੇ ਕਟਰਿਕਸ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਉਸਦੇ ਸਬੂਤ ਦੀ ਨੁਕਤਾਚੀਨੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਸਿਵਲ ਸਰਜਨ, ਕਮਲ, ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਨੂੰ ਉਸ ਦੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਲਈ ਨਿਰਣੇ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਅੰਸ਼ ਅਤੇ ਸਿਵਲ ਹਸਪਤਾਲਾਂ ਦੇ ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਜਨਰਲ ਨੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸ ਦੇ ਨਿੱਜੀ ਰਿਕਾਰਡ ਵਿੱਚ ਹੇਠ ਲਿਖਿਆਂ ਨੂੰ ਰੱਖਿਆ, - ਵਿਆਪਕ ਅਨੁਬੰਧ 'ਏ' -

“ਪੂਰੇ ਕੇਸ ਦੀ ਡੂੰਘਾਈ ਨਾਲ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਇਸ ਸਿੱਟੇ ਤੇ ਪਹੁੰਚਿਆ ਹਾਂ ਕਿ ਡਾ. ਜੇਮਜ਼ ਅਯਾ ਰਾਮ, ਪੀ.ਸੀ.ਐਮ.ਐਸ., ਇੱਕ ਦਲੀਲ ਵਾਲਾ ਅਤੇ ਜ਼ਿੱਦੀ ਅਫਸਰ ਹੈ। ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਉਸ ਅਨੁਸਾਰ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ - ਉਸ ਵਿੱਚ ਇਹਨਾਂ ਨੁਕਸ ਬਾਰੇ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਕਾਗਜ਼ ਉਸ ਦੀ ਨਿੱਜੀ ਫਾਈਲ ਦੇ ਨਾਲ ਰੱਖੇ ਗਏ ਹਨ।

ਮਾਰਚ, 1948 ਵਿੱਚ, ਸਿਵਲ ਹਸਪਤਾਲ, ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਇੰਸਪੈਕਟਰ-ਜਨਰਲ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਸਿਵਲ ਹਸਪਤਾਲ, ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ ਵਿਖੇ ਤਬਦੀਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਔਰਤ ਦੇ ਭਰਾ ਡਾ: ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ, ਪੀ.ਸੀ.ਐਮ.ਐਸ. ਲਈ ਕਮਰਾ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਮਕਸਦ ਨਾਲ ਸੀ। ਦਾਤਾਰ ਸਿੰਘ, ਸਰ ਦਾਤਾਰ ਸਿੰਘ ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਟੌਰ-ਜਨਰਲ ਦੇ ਦੋਸਤ ਸਨ।

30 ਅਪ੍ਰੈਲ 1948 ਨੂੰ, ਸਹਾਇਕ ਸਰਜਨ ਦੀ ਗੈਰ-ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਚਾਰ "ਪ੍ਰਾਈਵੇਟ ਮੈਡੀਕੋ-ਲੀਗਲ ਕੇਸਾਂ" ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ, ਜੋ ਕਿ ਉਹ ਮੰਨਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੀ ਪ੍ਰਥਾ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸੀ। ਪਰ ਬੁਲਾਏ ਬਿਨਾਂ, ਉਸ ਦੀ ਨਿੰਦਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਤੇ ਇਹ ਦੁਬਾਰਾ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗੈਰ-ਵਾਜਬ ਸੀ। 13 ਦਸੰਬਰ, 1948 ਨੂੰ ਇੱਕ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧ, ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਮਾਨਯੋਗ ਸਿੱਖਿਆ ਅਤੇ ਸਿਹਤ ਮੰਤਰੀ, ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਨੁਬੰਧ ^{1 B} ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ।

ਡਾ., ਜੇ. ਅਯਾ ਪ੍ਰੀਖਿਆ. ਇਸ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ^ ਇੰਸਪੈਕਟਰ-ਜਨਰਲ 'ਤੇ "ਫਿਰਕੂ ਭੇਦਭਾਵ" ਦਾ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਹੈ। ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ “ ਅਜਿਹੇ ਸੰਚਾਰਾਂ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਨ ਲਈ ਤਾੜਨਾ ਕੀਤੀ, ਚੇਤਾਵਨੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਅਤੇ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਗਿਆ।” ਆਦਿ

ਕਪੂਰ, ਜੇ. 14 ਦਸੰਬਰ, 1948 ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਹਿਸਾਰ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਦੇ ਫਤਿਹਾਬਾਦ ਵਿਖੇ ਤਬਦੀਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਇਹ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਰਾਹ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸਦਾ ਤਬਾਦਲਾ ਗੈਰ-ਵਾਜਬ ਸੀ ਅਤੇ "ਇਹ ਭਾਈ-ਭਤੀਜਾਵਾਦ ਦੀ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਉਦਾਹਰਣ

ਸੀ।" ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਅਨੁਸੂਚੀ 'C' ਵਜੋਂ ਮਾਰਕ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖਤਮ ਹੁੰਦੀ ਹੈ-

'ਪ੍ਰਿਮਾ ਜੇਡ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਭਾਈ-ਭਤੀਜਾਵਾਦ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਜੜ੍ਹੇ ਪੁੱਟਣ ਦਾ ਸਰਕਾਰ ਵਚਨਬੱਧ ਹੈ।

ਇਸ ਦੀ ਇੱਕ ਕਾਪੀ ਮਾਣਯੋਗ ਮੁੱਖ ਮੰਤਰੀ ਪੰਜਾਬ ਸ੍ਰੀ ਭੀਮ ਸੇਨ ਸੱਚਰ ਨੂੰ ਵੀ ਭੇਜੀ ਗਈ ਹੈ। 8 ਜੁਲਾਈ, 1949 ਨੂੰ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਦੋ ਦੋਸ਼ਾਂ 'ਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਵਿਵਹਾਰ ਦੀ ਜਾਂਚ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ-

- (i) ਤੁਸੀਂ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜੋ ਸਾਰੇ ਅਨੁਸ਼ਾਸਨ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ਕਾਰੀ ਹੈ; ਅਤੇ
- (ii) ਤੁਸੀਂ, ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਜਾਇਜ਼ ਕਾਰਨ ਦੇ, ਲੈਫਟੀਨੈਂਟ ਕਰਨਲ ਬੀ.ਐਸ. ਨੈਟ, ਐਮ.ਡੀ., ਐਫ.ਆਰ.ਸੀ.ਐਸ. (ਇੰਜੀ.), ਇੰਸ. ਪੈਕਟਰ-ਜਨਰਲ ਆਫ ਸਿਵਲ ਹਸਪਤਾਲ, ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ (ਹੁਣ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਆਫ ਹੈਲਥ ਸਰਵਿਸਿਜ਼, ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ) 'ਤੇ ਨਿੱਜੀ ਨਾਪਸੰਦ ਕਰਨ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਏ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਫਿਰਕੂ ਪੱਖਪਾਤ ਦਾ ਸੁਝਾਅ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹੈ।"

ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਣ 'ਤੇ, ਮਿਤੀ 7 ਜੂਨ, 1949, ਇਸ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਇੱਕ ਪੂਰਕ ਮਾਨਸਿਕ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ।

ਉਸ ਨੇ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਸਿਹਤ ਸੇਵਾਵਾਂ ਦੇ ਡਾਇਰੈਕਟਰ 'ਤੇ ਭਾਈ-ਭਤੀਜਾਵਾਦ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਦਿਆਂ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੰਬੋਧਨ ਕੀਤਾ। 8 ਫਰਵਰੀ, 1951 ਨੂੰ, ਮਹਾਮਹਿਮ ਗਵਰਨਰ ਨੇ ਇੱਕ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ (ਜਿਸ ਦੀ ਕਾਪੀ 'ਡੀ' 'ਤੇ ਅੰਕਿਤ ਹੈ) ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸ ਦਾ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹਿੱਸਾ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ-

Dr. J. Ay*
Ram
v.
Government
Punjab State
etc.
Kapur, X

"2. ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਰਾਜਪਾਲ ਨੇ ਡਾ. ਜੇਮਜ਼ ਅਯਾ ਰਾਮ, ਪੀ.ਸੀ.ਐਮ.ਐਸ. II, ਸਹਾਇਕ ਸਰਜਨ, ਇੰਚਾਰਜ ਸਿਵਲ ਹਸਪਤਾਲ ਫਤਿਹਾਬਾਦ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਹਿਸਾਰ ਦੇ ਵਿਵਹਾਰ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਕੀਤੀ ਗਈ ਜਾਂਚ ਤੋਂ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਉਸਦੀ ਸਖਤ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਉਸਨੂੰ ਜਾਰੀ ਕੀਤੀ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਵਿਭਾਗ ਦੇ ਮੁਖੀ ਵਿਰੁੱਧ ਬੇਤੁਕੇ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਉਣ ਅਤੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਵਿਵਹਾਰ । ਚੇਤਾਵਨੀ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਉਸਨੇ ਦੁਬਾਰਾ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਮਰਹੂਮ ਲੈਫਟੀਨੈਂਟ ਕਰਨਲ ਨੈਟ ਵਿਰੁੱਧ ਭਾਈ-ਭਤੀਜਾਵਾਦ ਦੇ ਹੋਰ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕੀਤਾ, ਜੋ ਕਿ, ਉਸਦੇ ਖਿਲਾਫ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ , ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਲਈ ਉਸ ਕੋਲ ਕੋਈ ਜਾਇਜ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸਲਈ, ਉਸਨੇ ਪੱਤਰ ਵਿਹਾਰ ਨਾਲ ਸਬੰਧਿਤ ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਸੰਯੁਕਤ ਸਰਕੂਲਰ ਦੇ ਸਰਕੂਲਰ ਨੰਬਰ 5 ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਨਿਯਮਾਂ 34-ਏ ਅਤੇ 37 ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕੀਤੀ, ਇਸ ਲਈ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਰਾਜਪਾਲ ਨੂੰ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ਕਿ ਡਾ. ਜੇਮਸ ਆਇਆ ਰਾਮ ਪੀ.ਸੀ.ਐਮ.ਐਸ. II, ਸਹਾਇਕ ਸਰਜਨ, ਇੰਚਾਰਜ ਸਿਵਲ ਹਸਪਤਾਲ, ਫਤਿਹਾਬਾਦ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਹਿਸਾਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸਾਲ ਦੀ ਮਿਆਦ ਲਈ ਸਥਾਈ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਾਲ ਰੋਕਿਆ ਜਾਵੇ।

ਇਹ ਹੁਕਮ ਡਾਕਟਰ ਜੇਮਜ਼ ਅਯਾ ਰਾਮ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਲਈ ਪਹੁੰਚਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਹੁਕਮ ਰੱਦ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਲਾਜ਼ਮੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਦਾ ਹੈ

ਡਾ. ਜੇ. ਅਯਾ ਨੇ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕਰਨ ਲਈ ਅਤੇ ਕੁਦਰਤੀ ਨਿਆਂ ਦੇ ਉਲਟ^੧ ਕਿਉਂਕਿ-
 ਸਰਕਾਰ
 ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ (ਏ) ਜਾਂਚ ਆਦਿ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ - ਸਿਵਲ ਸਰਵਿਸ ਰੈਗੂਲੇਸ਼ਨਜ਼ ਅਤੇ
 ਪੰਜਾਬ
 ਕਪੂਰ, ਜੇ. ਸਿਵਲ ਸਰਵਿਸਿਜ਼ (ਸਜ਼ਾ ਅਤੇ ਅਪੀਲ)
 ਨਿਯਮ;

- (b) ਜਾਂਚ ਕਾਨੂੰਨੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਕੱਲੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਅਥਾਰਟੀ ਹੀ ਇਸ ਜਾਂਚ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦੇ ਸਕਦੀ ਸੀ;
- (c) ਪੁੱਛ-ਪੜਤਾਲ "ਅੱਖ ਧੋਤੀ" ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਰਿਕਾਰਡਾਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਉਸ ਨੂੰ ਗਵਾਹਾਂ ਦੇ ਖਰਚੇ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਬਚਾਅ ਵਿੱਚ ਸਾਥੀ ਨੂੰ ਰੁਕਾਵਟ ਪਾਈ ਗਈ ਸੀ;
- (d) ਪੁੱਛ-ਪੜਤਾਲ ਦੌਰਾਨ ਸਬੂਤਾਂ ਅਤੇ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਤੇ 7 ਨਵੰਬਰ, 1949 ਨੂੰ ਸਬੂਤ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਮੈਡੀਕਲ ਸੇਵਾਵਾਂ ਦੇ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਕਰਨਲ ਨੈਟ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜੇਕਰ ਉਹ ਭਾਈ-ਭਤੀਜਾਵਾਂ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਵਾਪਸ ਲੈ ਲੈਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਜਾਂਚ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਇਹ ਜਾਂਚ 25 ਮਈ, 1950 ਨੂੰ ਖਤਮ ਹੋ ਗਈ ਅਤੇ 8 ਫਰਵਰੀ, 1951 ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਹੋਇਆ।

ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਫਿਰ ਦੋਸ਼ ਲਾਇਆ ਕਿ ਜਾਂਚ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਦੀ ਕਾਪੀ ਉਸ ਨੂੰ ਉਪਲਬਧ ਨਹੀਂ ਕਰਵਾਈ ਗਈ ਸੀ ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸ ਨੇ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਦੋ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀਆਂ (ਅਨੋਜ਼ੂਰ 'ਈ' ਅਤੇ *ਐਫ') ਕੀਤੀਆਂ ਸਨ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਹੁਕਮ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਅਪੀਲ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਰਿਪੋਰਟ ਦੀ ਕਾਪੀ ਉਸ ਨੂੰ ਮੁਹੱਈਆ ਕਰਵਾਈ ਜਾਵੇ, ਪਰ ਮਾਮਲਾ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਕੋਲ ਨਹੀਂ ਲਿਜਾਇਆ ਜਾ ਸਕਿਆ। 3 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1951 ਨੂੰ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ 8 ਫਰਵਰੀ, 1951 ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਸ ਨੂੰ ਰਾਜ ਲੋਕ ਸੇਵਾ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਵਿਚਾਰਿਆ ਜਾਵੇ, ਪਰ ਇਸਦੀ ਵੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਅਤੇ *

ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਘ ਦੇ ਪ੍ਰਧਾਨ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸੋਧ ਜਾਂ ਇੱਕ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਭੇਜਿਆ ਜੋ ਸੀ"

ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਕਾਰਨ ਦਸਤਖਤ ਕੀਤੇ ਰੋਕ ਲਿਆ। as- Government Punjab Stat*

ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ -----etc---8 ਫਰਵਰੀ ਉਸ ਨੂੰ ਕਈ ਵਾਰ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦੋਸ਼ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਉਹ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿਚ ਆਇਆ ਹੈ।

ਸਰਕਾਰ ਵੱਲੋਂ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਤਾਇਨਾਤ ਕਰਨ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਹੁਕਮ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ ਪਰ ਉਹ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸਿਵਲ ਹਸਪਤਾਲ ਦੇ ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਜਨਰਲ ਨੇ ਉਸ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਟਿੱਪਣੀ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਕਰਾਇਆ ਜਿਸਦੀ ਉਸਨੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ ਸਨ ਕਿ ਉਹ ਉਸਦੀ ਨਿੱਜੀ ਫਾਈਲ 'ਤੇ ਗੱਖਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਕਿ ਇੰਸਪੈਕਟਰ-ਜਨਰਲ ਦਾ ਹੁਕਮ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਫਿਰਕੂ ਜਾਂ ਨਿੱਜੀ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਇਹ ਵੀ ਦਲੀਲ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਨਿੰਦਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਸਿਰਫ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ।

ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਪੈਰਾ 8 ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਨਾ ਹੀ ਉਸ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਦੀ ਕਾਪੀ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਰੱਖੀ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀ ਭੇਜਣ ਦੀ ਮਿਤੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ।

ਆਪਣੇ ਜਵਾਬ ਦੇ ਪੈਰਾ 10 ਵਿੱਚ ਸਰਕਾਰ ਦੱਸਦੀ ਹੈ ਕਿ ਚਾਰ ਮੈਡੀਕਲ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਕੇਸਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸਿਵਲ ਹਸਪਤਾਲਾਂ ਦੇ ਇੰਸਪੈਕਟਰ-ਜਨਰਲ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿਰੁੱਧ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਭੇਜੀ ਗਈ ਸੂਚਨਾ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਿੱਖਿਆ ਅਤੇ ਸਿਹਤ ਮੰਤਰੀ ਨੂੰ ਭੇਜੀ ਗਈ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ "ਉਚਿਤ ਚੈਨਲ ਦੁਆਰਾ" ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਮੰਤਰੀ ਨੂੰ ਦੋ ਹੋਰ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀਆਂ ਵੀ ਭੇਜੀਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਸਿਵਲ ਹਸਪਤਾਲਾਂ ਦੇ ਇੰਸਪੈਕਟਰ-ਜਨਰਲ ਵਿਰੁੱਧ ਬੇਤੁਕੇ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਉਣ ਅਤੇ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਬੰਧਨ ਕਰਨ ਲਈ ਉਸਨੂੰ ਤਾੜਨਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਗੰਭੀਰ ਨੋਟਿਸ ਲਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਜੇਕਰ ਇਹ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਦੁਹਰਾਇਆ ਗਿਆ ਤਾਂ ਲਿਆ ਗਿਆ।

' Dr. J. Aya
Ram
v.
Government
Punjab State
etc.

Kapur, J.

ਮਿਤੀ 7 ਜੂਨ, 1949 ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਪੂਰੇ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਵਿਚਾਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਵਿਵਹਾਰ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਦੋ ਦੋਸ਼ਾਂ ਅਤੇ ਇੱਕ ਪੂਰਕ ਦੇ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ। ਚਾਰਜ. ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜਾਂਚ ਢੁੱਕਵੀਂ ਸੀ ਜਾਂ ਪ੍ਰੋਸੀਡਰ ਦੇ ਕਿਸੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਸਿਵਲ ਸਰਵਿਸਿਜ਼ ਰੂਲਜ਼ (ਪੰਜਾਬ), ਖੰਡ I, ਭਾਗ I ਦੇ ਚੈਪਟਰ XIV ਦੇ ਪ੍ਰੋਵਿਜ਼ਨਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਅਤੇ ਲੋਕ ਸੇਵਾ ਕਮਿਸ਼ਨ ਨਾਲ ਸਲਾਹ ਮਸ਼ਵਰਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦਾ ਵਾਧਾ ਇੱਕ ਸਾਲ ਦੀ ਮਿਆਦ ਲਈ ਰੋਕ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਬਾਕੀ ਦੋਸ਼ਾਂ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ।

ਫਿਰ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਇਨਕੁਆਇਰਿੰਗ ਅਫਸਰ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਦੀ ਕਾਪੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਮਹਾਮਹਿਮ ਰਾਜਪਾਲ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੋਈ ਅਪੀਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਲੋਕ ਸੇਵਾ ਕਮਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਕੋਈ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਨਹੀਂ ਭੇਜੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕਰ ਚੁੱਕੇ ਹਨ। ਸਲਾਹ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਭਾਰਤ ਦੇ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਰੋਕ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਹੀ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਹੋਣਾ ਹੈ।

ਕੀ ਸਿਵਲ ਸੇਵਾਵਾਂ (ਵਰਗੀਕਰਨ, ਨਿਯੰਤਰਣ ਅਤੇ ਅਪੀਲ) ਨਿਯਮ, ਜੋ ਕਿ 1919 ਦੇ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 96 ਬੀ (2) ਅਧੀਨ ਬਣਾਏ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਜੋ 21 ਜੂਨ, 1930 ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਹੋਏ ਸਨ, ਐਪਲੀਕੇਸ਼ ਜਾਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਨਿਯਮ ਉਹ ਜੁਰਮਾਨੇ ਲਾਗੂ ਕਰੇ ਜੋ ਸਿਵਲ ਸਰਵੈਂਟ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਲਗਾਏ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। 1930 ਵਿੱਚ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚ ਉਹ ਨਿਯਮ 49 ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ ਅਤੇ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹਨ-

- (i) ਨਿੰਦਾ.
- (ii) ਇੱਕ ਕੁਸ਼ਲਤਾ ਪੱਟੀ 'ਤੇ ਰੁਕਣ ਸਮੇਤ ਵਾਧੇ ਜਾਂ ਤਰੱਕੀ ਨੂੰ ਰੋਕਣਾ।
- (iii) ਇੱਕ ਨਿਮਨ ਪੋਸਟ ਜਾਂ ਸਮਾਂ-ਸਕੇਲ ਜਾਂ ਸਮਾਂ-ਸਕੇਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੇਠਲੇ ਪੜਾਅ ਤੱਕ ਕਮੀ।

ਸਿਵਲ ਸਰਵਿਸਿਜ਼ ਰੂਲਜ਼ (ਪੰਜਾਬ) ਵਿੱਚ ਜੋ ਕਿ ਡਾ. ਪੰਜਾਬ ਨਿਯਮ 10 ਵਿੱਚ ਜੁਰਮਾਨੇ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਨ ਅਤੇ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਪਹਿਲੇ ਤਿੰਨ ਜੁਰਮਾਨੇ ਉਹੀ ਹਨ ਜੋ 1930 ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚ ਸਨ। ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਸੈੱਟ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕੇਸ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਸੰਬੰਧਿਤ ਵਿੱਚ

ਨਿਯਮ ਜੋ ਪੰਜਾਬ ਸਿਵਲ ਸਰਵਿਸਿਜ਼ ਰੂਲਜ਼, ਭਾਗ 1, ਭਾਗ II, ਅੰਤਿਕਾ 24 ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਹਨ, ਨਿਯਮ 4 ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਪਹਿਲੇ ਤਿੰਨ ਜ਼ੁਰਮਾਨੇ ਉਹ ਹਨ ਜੋ 1930 ਅਤੇ 1941 ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਸੇਵਾ ਤੋਂ ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਸਾਰੇ ਤਿੰਨ ਸੈੱਟਾਂ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵੱਖਰੇ ਹਨ।

1935 ਦੇ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ *40 (3) ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, 1919 ਦੇ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 96-ਬੀ ਅਧੀਨ ਬਣਾਏ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ੀਲਤਾ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਵੈਕਟ *ਰਾਓ ਦੇ ਕੇਸ* (1) ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੀਵੀ ਕੌਂਸਲ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।) ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਸਿਵਲ ਸੇਵਕ ਤਾਜ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਅਹੁਦਾ ਰੱਖਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸ ਸੈਕਸ਼ਨ ਦੀਆਂ ਟੀਮਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਧਾਨਕ ਕਥਾ ਅਤੇ ਗੰਭੀਰ ਭਰੋਸਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸੇਵਾ ਮਨਮਾਨੀ ਜਾਂ ਮਨਮਾਨੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨਿਯਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤ੍ਰਿਤ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ ਜੋ ਉਹ ਆਯਾਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ ਇੱਕ ਵਾਧੂ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਖਾਸ ਕਿਸਮ ਦਾ ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਜਿਸ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਹੈ। ਉਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਨਿਯਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਅਣਦੇਖੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਿਵਲ ਕਰਮਚਾਰੀ ਦੀ ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਨੂੰ ਗਲਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਲਈ ਕਾਰਵਾਈ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਨਾ ਦੇਣ ਲਈ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਗਵਰਨਮੈਂਟ ਆਫ ਇੰਡੀਆ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 240 (3) ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਦੁਆਰਾ, ਸਿਵਲ ਸਰਵੈਂਟਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵਾਧੂ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ 1, ਐਮ. ਲੈਲ ਦੇ ਕੇਸ (i), ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਧਾਰਾ ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਲਾਜ਼ਮੀ ਸਨ ਅਤੇ ਉਪ-ਧਾਰਾ (3) ਪਾਬੰਦੀਸ਼ੁਦਾ ਸੀ।

(1) ਐਲ.ਐਲ.ਆਰ. 1937 ਪਾਗਲ. 632

(2) ਏਆਈਆਰ 1948 ਪੀਸੀ 121

- Dr. J. Aya
Ram
'v.
Government
Punjab State
etc.

Kapur, J.

ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਇਸਲਈ ਜੇਕਰ ਉਸ ਧਾਰਾ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਅਨੁਸਾਰ ਮੌਕਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਇੱਕ ਸਿਵਲ ਸਰਵੈਂਟ ਦੀ ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਬੇਕਾਰ ਅਤੇ ਅਯੋਗ ਹੋਵੇਗੀ। ਇਹ ਪ੍ਰੋਟੈਕਸ਼ਨ ਜੋ 1935 ਦੇ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਨੂੰ ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 311 ਦੁਆਰਾ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ *ਸ਼ਿਆਮ ਲਾਲ ਦੇ ਕੇਸ*, (1), ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਦੋਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਧਾਰਾ 240 (3) 1935 ਦੇ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਦਾ ਐਕਟ ਸਿਵਲ ਸੇਵਾਵਾਂ (ਵਰਗੀਕਰਨ, ਨਿਯੰਤਰਣ ਅਤੇ ਅਪੀਲ) ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ 55 ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਪਰ 1935 ਦੇ ਐਕਟ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ *ਰੰਗਾਚਾਰੀ ਦੇ ਕੇਸ*, (2) ਅਤੇ *ਵੈਂਕਟ ਰਾਓ ਦੇ ਕੇਸ*, (3) ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੀਵੀ ਕੌਂਸਲ ਦੁਆਰਾ ਆਯੋਜਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਹ ਨਿਯਮ ਤਾਜ ਦੀ ਡਿਸ ਮਿਸਲ ਦੀ ਪੂਰੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਸਨ।

ਸ੍ਰੀ ਖੋਸਲਾ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਵਾਧੇ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਰੈਂਕ ਵਿੱਚ ਕਮੀ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਲਈ ਇਹ ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 311 ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ। ਇਸ ਨਾਲ ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ - *ਐਮਵੀ ਵਿਚੋਰੇ ਬਨਾਮ ਮੱਧ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਰਾਜ* (4) ਵਿੱਚ ਨਾਗਪੁਰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ, ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਸਮਰੱਥਾ ਵਿੱਚ ਉੱਚ ਅਹੁਦੇ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਬਦਲਣਾ ਇਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਧਾਰਾ 311 ਜੋ ਇਹ ਜੁਰਮਾਨੇ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ *ਜਤਿੰਦਰ ਨਾਥ ਬਿਸਵਾਸ ਬਨਾਮ ਆਰ. ਗੁਪਤਾ* (5) ਵਿੱਚ ਹੋਈ ਸੀ, ਪਰ ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਲਈ ਕੋਈ ਅਰਜ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਨਿਯਮਾਂ ਨੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਕਿਹਾ ਹੈ, ਨੇ ਸੱਤ ਕਿਸਮਾਂ ਦੇ ਜੁਰਮਾਨੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੇ ਹਨ, ਅਤੇ " ਵਧਾਈ ਰੱਖਣ ਦੇ ਨਾਲ" ਅਤੇ "ਰੈਂਕ ਵਿੱਚ ਕਮੀ" ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਜੁਰਮਾਨੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਸਮਾਨ ਹੈ। ਮੇਰੀ ਰਾਏ, ਜੇਕਰ ਦੋਨੋਂ ਜੁਰਮਾਨੇ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਹੁੰਦੇ, ਤਾਂ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਵੱਖਰੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੁੰਦਾ।

- (1) 1954 SCA 476
- (2) ILR 1937 ਮੈਡ. 517 (ਪੀਸੀ)
- (3) ILR 1937 ਮੈਡ. 532 (ਪੀਸੀ)
- (4) ਏ.ਐਲ.ਆਰ. 1952 ਨਾਗ 288
- (5) ਏਆਈਆਰ 1954 ਕੈਲ. 383

ਨਾ ਹੀ ਮੈਂ ਇਹ ਕਹਿਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹਾਂ ਕਿ "ਵਧਾਈ ਨੂੰ ਰੋਕਣਾ" ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਹੇਠਲੇ ਅਹੁਦੇ ਜਾਂ ਰੈਂਕ ਵਿੱਚ ਕਮੀ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਅਜੇ ਵੀ PCMS ਦਾ ਮੈਂਬਰ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਕਲਾਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਹਾਇਕ ਸਰਜਨ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਸੀ ਅਤੇ ਜੋ ਕੁਝ ਕ੍ਰੀਸਟ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਨਾਲ ਹੋਇਆ ਹੈ ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦੀ ਤਨਖਾਹ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਰਕਮ ਦਾ ਨੁਕਸਾਨ ਹੋਵੇਗਾ, ਪਰ ਇਹ ਰੈਂਕ ਵਿੱਚ ਕਮੀ ਦੇ ਸਮਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ।

Dr. X Aya
Ram
v.
Government
Punjab State,
etc..

Kapur, X -

ਇਸ ਖੋਜ 'ਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਹੀ ਹੈ ਜੋ 1935 ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਬਾਕੀ ਸਾਰੇ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਕੋਲ ਸੀ ਅਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਸਜ਼ਾ ਜਿਸ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 311 ਦੀ ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਅਤੇ ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਸੁਰੱਖਿਆ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਸਿਵਲ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਕਾਰਵਾਈ ਦਾ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਬਣ ਸਕਦੀ। ਸ੍ਰੀ ਖੋਸਲਾ ਨੇ ਹਾਲਾਂਕਿ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਜੇ ਕਾਰਵਾਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਉਹ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਨਿਗਰਾਨ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਵਾਉਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ ਕਿ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਹੋਈ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਲਗਭਗ ਸਮਾਨ ਸਨ। ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 311 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ *ਰੰਗਾਚਾਰੀ ਦੇ ਕੇਸ* (1) ਅਤੇ *ਵੈਂਕਟ ਰਾਓ ਦੇ ਕੇਸ* (2) ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਿਵੀ ਕੌਂਸਲ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਸਟੇਟ ਟਿਊਟ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੁਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੁਰੱਖਿਆ ਵਿੱਚ ਅੰਤਰ ਹੈ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ *ਵੈਂਕਟ ਰਾਓ ਦੇ ਕੇਸ* (2) ਵਿੱਚ ਮੁਦਈ ਦੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੀ ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੋਸੈਡਰਲ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਸੀ, ਪਰ ਪ੍ਰਿਵੀ ਕੌਂਸਲ ਨੇ *ਸੈਂਟਨ ਬਨਾਮ ਸਮਿਥ* (3) ਅਤੇ *ਗੋਲਡ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ' v. ਸਟੂਅਰਟ* (4), ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਨਿਯਮ ਕ੍ਰਾਊਨ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਨੌਕਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਇਕਰਾਰਨਾਮਾ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਂਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਇਹ ਸਿਰਫ ਤਾਜ ਦੁਆਰਾ ਕ੍ਰਾਊਨ ਕਾਲੋਨੀਆਂ ਦੀ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਸਨ।

- (1) ILR 1937 ਸੇਡ. 517
- (2) ILR 1937 ਸੇਡ. S32
- (3) (1895) AC 229
- (4) (18W) AC 575

Pr. j.w.Aya
Rim
< V.
Government.
PdnjSb^Stat^
etc.

Kipur, 4*

ਆਮ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਲਈ ਅਤੇ ਪੰਨਾ 542 'ਤੇ ਲਾਰਡ ਰੋਸ ਨੇ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ-
"ਇਸਦੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਕੰਮ ਵਿੱਚ
ਸਰਕਾਰ ਉੱਤੇ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਣ ਨਾ ਸਿਰਫ਼
ਅਸੁਵਿਧਾਜਨਕ, ਸਗੋਂ ਉਲਝਣ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣੇਗਾ।"

ਜੇਕਰ ਇਸ ਲਈ ਆਪਣੇ ਮੂਲ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ 'ਤੇ ਬੈਠ ਕੇ,
ਜੇਕਰ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਕੋਲ ਕੋਈ ਸੀ, ਤਾਂ ਇਹ ਰਾਹਤ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦੀ ਸੀ? -
ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਇਹ ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 226 ਦੇ
ਤਹਿਤ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ⁴ts ਅਸਾਧਾਰਣ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ
ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦੀ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਸਨ। ਇਹ ਪ੍ਰੀਵੀ
ਕਾਉਂਸਿਲ ਦੇ ਕੇਸਾਂ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਿਯਮ ਦੇ ਉਲਟ ਹੋਵੇਗਾ ਜੇ ਮੈਂ ਉੱਪਰ
ਦੱਸਿਆ ਹੈ। ਮਦਰਾਸ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਇੱਕ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਚ ਨੇ ਡਾ. ਐਮ.
ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾਮੂਰਤੀ ਬਨਾਮ ਦੀ ਸਟੇਟ ਆਫ ਮਦਰਾਸ (1) ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਵਿਚਾਰ
ਰੱਖਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਤੱਥ ਨਾਗਰਿਕਾਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ
ਦੀ ਰਾਖੀ ਲਈ ਬਣਾਏ ਗਏ ਹਨ। ਅਨੁਸ਼ਾਸਨੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ
ਨੌਕਰਾਂ ਦਾ ਇਹ ਮਤਲਬ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਕੋਲ ਕਿਸੇ ਸਰਕਾਰੀ
ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੂੰ ਬਰਖਾਸਤ ਕਰਨ ਦੇ ਸਰਕਾਰੀ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦਾ
ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੂਜੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕੀਤੀ ਗਈ
ਹੈ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਧਾਰਾ 311 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ, -
ਅਦਾਲਤ ਕੋਲ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ
ਰੱਦ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕੁਝ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੇਸ ਦੇਸ
ਰਾਜ-ਕਿਰਪਾ ਰਾਮ ਬਨਾਮ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ (2) ਵਿੱਚ, ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੀਵੀ
ਕੌਂਸਲ ਦੇ ਕੇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸੁਣਵਾਈ ਹੋਈ, ਜਿਸਦਾ ਮੈਂ ਉੱਪਰ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ
ਕਿ ਸੇਵਾ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲਤਾ ਪੀੜਤ ਧਿਰ ਨੂੰ ਨਹੀਂ
ਦਿੰਦੀ। ਤਰੱਕੀਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਾਰਵਾਈ ਦਾ ਕਾਰਨ, ਅਤੇ ਵੈਂਕਟ ਰਾਓ ਦੇ
ਕੇਸ (3) ਵਿੱਚ ਲਾਰਡ ਰੋਸੇ ਦੀ ਹੇਠ ਲਿਖੀ ਟਿੱਪਣੀ ਦਾ ਪਾਲਣ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ-
“ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਰੱਖਣ
ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਹਨ ਕਿ ਨਿਵਾਰਣ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ

(1) ਏ.ਐਲ.ਆਰ. 1951 ਪਾਗਲ. 882

(2) ਏ.ਜੇ.ਆਰ. 1954 ਪੰਜਾਬ 134

(1) ILR 1937 ਮੈਡ. 532 ਤੇ ਪੀ. 543

ਸੀ.ਸੀ.ਵੀ.ਐਮ ਦੁਆਰਾ ਕੋਰਸਾਂ ਤੋਂ ਮੁੜ ਪਹਿਰਾਵਾ ਦੇਣਾ
ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਭੂਤਾ ਸਿਰਫ ਕਾਰਜਕਾਰੀ
ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਅਪੀਲ ਯਕੀਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ
।

Dr. J. Aya
Rarr
v.
Government
Punjab State,
etc.

Kapur, J.

ਮੈਂ ਹੁਣ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਾਂਗਾ ਕਿ ਕੀ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਕੋਈ ਉਲੰਘਣਾ ਹੋਈ ਹੈ, ਕੀ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹੋਈ ਜਾਂਚ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਹਲਫਨਾਮੇ ਦੇ ਪੈਰੇ 19, 20, 21 ਅਤੇ 22 ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਉਸ ਦੀਆਂ ਸ਼ਿਕਾਇਤਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ। ਸ੍ਰੀ ਖੋਸਲਾ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਜਾਂਚ ਸਿਵਲ ਸਰਵਿਸਿਜ਼ ਰੂਲਜ਼ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਮੈਂ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਲੱਭ ਸਕਿਆ, ਜਿਸ 'ਤੇ ਇਸ ਇਤਰਾਜ਼ ਨੂੰ ਸਫਲਤਾਪੂਰਵਕ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕੇ। ਜਾਂਚ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਏਪ ਪੁਆਇੰਟਿੰਗ ਅਥਾਰਟੀ ਹਨ। ਇਹ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ ਕਿਹੜਾ ਰਿਕਾਰਡ ਉਪਲਬਧ ਨਹੀਂ ਕਰਵਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਕਿਹੜੀਆਂ ਸਹੂਲਤਾਂ ਪ੍ਰਦਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਹਲਫੀਆ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸੂਚੀ ਦੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ ਜੋ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ - ਮੁਆਇਨਾ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਸੀ ਪਰ ਉਸ ਨੂੰ ਨਿਰੀਖਣ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਵਕੀਲ ਨੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਗਵਾਹਾਂ ਲਈ ਕੁਝ ਖਰਚੇ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਹਲਫਨਾਮੇ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਗਵਾਹਾਂ ਦੇ ਖਰਚੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੁੱਛ- ਪੜਤਾਲ ਅਫਸਰ ਦੁਆਰਾ ਸਮੱਗਰੀ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਉਸ ਖਰਚੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਸਰਕਾਰ ਦੀਆਂ ਸਥਾਈ ਹਦਾਇਤਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ। ਵਕੀਲਾਂ ਦੀਆਂ ਖੋਜਾਂ ਨੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਕਾਨੂੰਨ ਹੈ ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਵਿੱਚ ਸਰਕਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੇ ਗਵਾਹਾਂ ਦੇ ਖਰਚਿਆਂ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਵਿਅਕਤੀ ਪੇਸ਼ ਕਰਨਾ ਚਾਹ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪੈਰਾ ਨੰਬਰ 15 ਵਿੱਚ ਸੰਪਾਦਿਤ ਹੋਰ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦਾ ਰਾਜ ਦੁਆਰਾ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਮੈਂ ਓਪੀਅਨਿਅਨ ਦਾ ਹਾਂ, ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜਾਂਚ ਅਜਿਹੇ ਨੁਕਸ ਦੁਆਰਾ ਖਰਾਬ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜੋ ਕਿ ਕੁਦਰਤੀ ਨਿਆਂ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਉਲਟ ਹੋਵੇਗੀ। ਪਰ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿਹਾ ਹੈ, ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਕੋਈ ਉਲੰਘਣਾ

ਡਾ. ਜੇ. ਅਯਾ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਕਾਰਵਾਈ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ; ਦੇਖੋ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਬਨਾਮ ਭਗਤ ਸਿੰਘ, (1), ਸਰਕਾਰ ਨੇ 29 ਨਵੰਬਰ, 1954 ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ।

ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਜਦੋਂ ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੀਵਿਯਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 226, ਕਪੂਰ, ਜੇ . ਕਿਸੇ ਗਲਤ ਤਰਕ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਅਪ੍ਰਵਾਨਯੋਗ ਸਬੂਤਾਂ ਦੇ ਦਾਖਲੇ ਦੁਆਰਾ ਪਹੁੰਚਿਆ ਗਿਆ ਸੀ (ਮੁੰਨਾ ਲਾਲ ਤਿਵਾੜੀ ਬਨਾਮ ਸਕਾਟ (2))।

ਸ੍ਰੀ ਖੋਸਲਾ ਦੁਆਰਾ ਬਹੁਤ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦਾ ਮੁਵੱਕਿਲ 1930 ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਹੈ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮ ਉਸਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ। ਦੀ ਧਾਰਾ 241 (3) 'ਤੇ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ। ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਐਕਟ. ਉਸ ਧਾਰਾ ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਨਿਯੁਕਤੀਆਂ ਨਾਲ, ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਸੇਵਾ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨਾਲ ਅਤੇ ਉਪ-ਧਾਰਾ (3) ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ-

“241 (3) ਉਕਤ ਨਿਯਮ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਣਾਏ ਜਾਣਗੇ ਕਿ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਹੋ ਸਕਣ-

- (a) ਕਿ, ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਜੇ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਭਾਗ III ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਿਵਲ ਹੈਸੀਅਤ ਵਿੱਚ ਮਹਾਮਹਿਮ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਕੋਈ ਆਦੇਸ਼ ਜੋ ਉਸ ਦੇ ਨੁਕਸਾਨ ਲਈ ਕਿਸੇ ਨਿਯਮ ਨੂੰ ਬਦਲਦਾ ਜਾਂ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਉਸਦੀ ਸੇਵਾ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤ੍ਰਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜੋ ਮਾਰਚ ਦੇ ਅੱਠਵੇਂ ਦਿਨ, ਉਨ੍ਹੀ ਸੌ ਛੱਬੀ ਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਆਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਲਈ ਸਮਰੱਥ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਜਾਂ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਲਈ ਰਾਜ ਦੇ ਸਕੱਤਰ ਦੁਆਰਾ ਸੰਚਾਲਿਤ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ;

- (b) ਕਿ ਉਪਰੋਕਤ ਹਰੇਕ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਅਪੀਲ ਕਰਨ ਦੇ ਸਮਾਨ ਅਧਿਕਾਰ ਹੋਣਗੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹੁਕਮ ਤੋਂ ਉਹੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਜੋ-
 ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ,
 Dr. J. Aya Ram v. Government
- (i) ਉਸ ਨੂੰ ਸਜ਼ਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਰਸਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਿੰਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ; etc. --
 ਜਾਂ
 Kapur, J.
- (ii) ਉਸ ਦੀ ਸੇਵਾ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤ੍ਰਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਨਿਯਮ ਨੂੰ ਬਦਲਦਾ ਜਾਂ ਉਸ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਦਾ ਹੈ ; ਜਾਂ
- (iii) ਸੇਵਾ-ਮੁਕਤੀ ਲਈ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਉਮਰ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਉਸਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਦਾ ਹੈ , ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸ ਕੋਲ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਭਾਗ III ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਪਹਿਲਾਂ, ਜਾਂ ਅਜਿਹੇ ਸਬੰਧਤ ਅਥਾਰਟੀਆਂ ਨੂੰ ਅਪੀਲ ਦੇ ਅਜਿਹੇ ਸਮਾਨ ਅਧਿਕਾਰ ਹਨ ਜੋ ਕਿ ਸਕੱਤਰ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਕੀਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਰਾਜ ਜਾਂ ਰਾਜ ਦੇ ਸਕੱਤਰ ਦੁਆਰਾ ਅਧਿਕਾਰਤ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਲਈ;
- (c) ਕਿ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਸਿਵਲ ਹੈਸੀਅਤ ਵਿੱਚ ਮਹਾਮਹਿਮ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹਰ ਦੂਜੇ ਵਿਅਕਤੀ ਕੋਲ ਉਪਰੋਕਤ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਜਿਹੇ ਹੁਕਮ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਇੱਕ ਅਪੀਲ ਹੋਵੇਗੀ, ਨਾ ਕਿ ਗਵਰਨਰ-ਜਨਰਲ ਜਾਂ ਗਵਰਨਰ ਦਾ ਹੁਕਮ।”

ਪਰ ਟੀਨ ਉਪ-ਭਾਗ ਉਹਨਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਐਕਟ ਦੇ ਭਾਗ III ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਸਿਵਲ ਸਮਰੱਥਾ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਉਸ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ PCMS ਦਾ ਮੈਂਬਰ ਸੀ। ਧਾਰਾ (ਬੀ) ਏ'ਸੋ ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ "ਉਪਰੋਕਤ ਵਿਅਕਤੀ" ਜਿਸਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਧਾਰਾ (ਏ) ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਵਿਅਕਤੀ ; ਭਾਵ ਕਿ ਜੋ ਐਕਟ ਦੇ ਭਾਗ III ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸਿਵਲ ਹੈਸੀਅਤ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਧਾਰਾ (ਸੀ) ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਸਿਵਲ ਹੈਸੀਅਤ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਹਰੇਕ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ - ਉਸਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹੁਕਮ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇੱਕ ਅਪੀਲ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੋਵੇਗਾ।

ਗਵਰਨਰ-ਜਨਰਲ ਜਾਂ ਗਵਰਨਰ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਗਏ ਡਾ. ਜੇ. ਅਯਾ . ਇਸ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਉਪ-ਧਾਰਾ (3), ਧਾਰਾ (ਸੀ) ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ, ਦੀ ਧਾਰਾ 241 ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤ੍ਰਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਪ-ਧਾਰਾ ਆਦਿ ਦੀਆਂ ਹੋਰ ਧਾਰਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤ੍ਰਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਸ੍ਰੀ ਖੋਸਲਾ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮੁਵੱਕਿਲ ਨੂੰ 8 ਫਰਵਰੀ, 1951 ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪੀਲ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਸੀ, ਪਰ ਇਹ ਰਾਜਪਾਲ ਦਾ ਹੁਕਮ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਕਿ ਅਪੀਲ ਕਿਸ ਨੂੰ ਝੂਠ ਬੋਲ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਮੇਰਾ ਧਿਆਨ ਸਿਵਲ ਸੇਵਾਵਾਂ (ਵਰਗੀਕਰਨ, ਕੰਟਰੋਲ ਅਤੇ ਐਪੀਏ

¹) ਨਿਯਮ, 1930 ਦੇ ਨਿਯਮ 14 ਵੱਲ ਖਿੱਚਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਜਨਤਕ ਸੇਵਾਵਾਂ ਨੂੰ ਛੇ ਸ਼੍ਰੇਣੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸ਼੍ਰੇਣੀਬੱਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਚੌਥਾ ਸੂਬਾਈ ਸੇਵਾਵਾਂ ਹੈ। 1935 ਦੇ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ, ਸੱਤਵੀਂ ਅਨੁਸੂਚੀ, ਸੂਚੀ II, ਆਈਟਮ 14, ਜਨਤਕ ਸਿਹਤ ਅਤੇ ਸੈਨੀਟੇਸ਼ਨ, ਅਤੇ ਹਸਪਤਾਲ ਅਤੇ ਡਿਸਪੈਂਸਰੀਆਂ ਸੂਬਾਈ ਸਰਕਾਰਾਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਉਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 100 (3) ਅਧੀਨ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ। ਸੂਚੀ II ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪ੍ਰਾਂਤ ਲਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੂਬਾਈ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾਵਾਂ ਅਤੇ ਸੂਬਾਈ ਸਰਕਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸਲਈ ਕੋਈ ਅਪੀਲ, ਭਾਵੇਂ ਇਹ 1930 ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਗਵਰਨਰ-ਜਨਰਲ ਕੋਲ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ ਅਤੇ, ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦਾ ਲਾਗੂ ਹੋਣਾ, ਭਾਰਤ ਦੇ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਨੂੰ। 1930 ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦਾ ਰੁਖ 56 ਅਪੀਲਾਂ ਅਤੇ. ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਕਿਹਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਰਕਾਰ ਦਾ ਸੰਖੀ ਰੂਪ 1935 ਦੇ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਸੂਚੀ II ਦੇ ਅਧੀਨ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਬਾਰੇ ਅਪੀਲਾਂ ਗਵਰਨਰ-ਜਨਰਲ ਕੋਲ ਨਹੀਂ ਲਿਜਾਈਆਂ ਜਾ ਸਕਦੀਆਂ ਸਨ ਪਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਦਰ 'ਤੇ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਅਪੀਲ ਝੂਠ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਨੂੰ. 1935 ਦੇ ਗਵਰਨਮੈਂਟ ਆਫ ਇੰਡੀਆ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 276 ਦੇ ਤਹਿਤ ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਬਣਾਏ ਗਏ ਸਨ, ਲਾਗੂ ਰਹਿਣੇ ਸਨ ਅਤੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 372 ਵਿੱਚ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਇਨ੍ਹਾਂ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਪੈਰਾ ਨੰ. 19 ਤੋਂ 21 ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਹੈ। ਪੈਰਾ ਨੰ. 19 ਅਤੇ 20 ਵਿੱਚ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਹੈ।

ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਅਪੀਲ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਡਾ. ਜੇ. ਅਯਾ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਭੇਜੀ ਗਈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਉੱਪਰ ਕਿਹਾ ਹੈ, ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਸੰਘੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸੂਬਾ-ਸਰਕਾਰੀ ਜਾਂ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸ਼ਕਤੀ-ਸੂਚੀ II ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਪੰਜਾਬ-ਰਾਜ ਸੰਪੂਰਨ ਹੈ ਅਤੇ

ਸੰਵਿਧਾਨ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ। ਕਪੂਰ, ਜੇ. ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਹੀਂ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ 1935 ਦੇ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਐਕਟ ਜਾਂ 1950 ਦੇ ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਰਾਜਪਾਲ ਦੇ ਕਿਸੇ ਹੁਕਮ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੋਈ ਅਪੀਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਰਾਜਪਾਲ ਦੁਆਰਾ ਵਾਧੇ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਕੋਈ ਅਪੀਲ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਰੋਕ ਦਿੱਤੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀ ਅਪੀਲ

ਪੈਰਾ ਨੰਬਰ 22 ਅਤੇ 23 ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਰੋਕਣ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਸਬੰਧੀ ਇਤਰਾਜ਼ ਉਹੀ ਹੈ ਜੋ ਮੈਂ ਪਿਛਲੇ ਪੈਰੇ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਕਿ ਇਸ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕੋਈ ਤੱਤ ਹੈ।

1935 ਦੇ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 241 ਦੇ ਤਹਿਤ ਪੰਜਾਬ ਸਿਵਲ .ਮੈਡੀਕਲ ਸਰਵਿਸ, ਕਲਾਸ II (ਸੇਵਾ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਅਤੇ ਸ਼ਰਤਾਂ) ਨਿਯਮ 1943 ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ 23 ਮਾਰਚ, 1944 ਨੂੰ ਬਣਾਏ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਭਾਗ ਬੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਹੈ। ਬਸ਼ਰਤ ਕਿ ਉਹ 1 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1934 ਨੂੰ ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪੰਜਾਬ ਸਿਵਲ ਮੈਡੀਕਲ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਏ ਸਾਰੇ ਸਿਵਲ ਅਸਿਸਟੈਂਟ ਸਰ ਜੀਨਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਭਾਗ ਬੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਇਹਨਾਂ ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਯਮ 16 ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਸੇਵਾ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਨਿਯਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਸਿਵਲ ਸਰਵਿਸਿਜ਼ ਰੂਲਜ਼ (ਪੁਨ ਜਬ), ਖੰਡ I, ਭਾਗ I, ਅਤੇ ਅੰਤਿਕਾ E ਦੇ ਅਧਿਆਇ XIV ਦਾ ਸੈਕਸ਼ਨ III ਜੋ ਨਿਯਮ 16 ਦੇ ਅਧੀਨ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਾਧੇ ਜਾਂ ਤਰੱਕੀ ਨੂੰ ਰੋਕਣਾ ਇੱਕ ਜ਼ਰਮਾਨਾ ਹੈ ਜੋ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਲਗਾਉਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ ਅਤੇ 1 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1937 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਰਾਜਪਾਲ ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਪੀਲ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਵਰਤੋਂ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ।

Dr. J. Aya
Ram
v.
Government
Punjab State,
etc.
Kapur, J.

ਨਿਰਣਾ ਅਤੇ ਕੇਸਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਅਪੀਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਰ ਕਾਰਜਕਾਰਨੀ ਦੇ ਮੌਜੂਦਾ ਗਠਨ ਦੇ ਤਹਿਤ, ਰਾਜਪਾਲ ਦੇ ਨਾਮ 'ਤੇ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਨਿਯਮ ਉਦੋਂ ਵੀ ਜਦੋਂ ਰਾਜਪਾਲ ਨੂੰ ਅਪੀਲ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਲਾਗੂ ਹੋਵੇਗੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਕੋਈ ਅਪੀਲ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ। ਗਵਰਨਰ ਨੂੰ ਗਵਰਨਰ ਆਪ।

ਫਿਰ, ਇਹ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 320(3) ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਪਬਲਿਕ ਸਰਵਿਸ ਕਮਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਭੇਜੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ। ਲੋਕ ਸੇਵਾ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦਾ ਕੰਮ ਸਲਾਹ ਦੇਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਰਕਾਰ ਅਨੁਸ਼ਾਸਨੀ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਲੋਕ ਸੇਵਾ ਕਮਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਸਲਾਹ ਦੇਣ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਯਾਦਗਾਰਾਂ ਅਤੇ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀਆਂ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ, ਪਰ ਰਾਜਪਾਲ ਦੁਆਰਾ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ (ਅਤੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਪਬਲਿਕ 8 ਫਰਵਰੀ, 1951 ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹੁਕਮ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸੇਵਾ ਕਮਿਸ਼ਨ ਨਾਲ ਸਲਾਹ ਮਸ਼ਵਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ), ਪਬਲਿਕ ਸਰਵਿਸ ਵਾਈਸ - ਕਮਿਸ਼ਨ ਨਾਲ ਸਲਾਹ-ਮਸ਼ਵਰਾ ਕਰਨ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੀ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਰਾਜਪਾਲ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਬੈਠਦਾ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ। ਸੰਵਿਧਾਨ ਦਾ ਅਨੁਛੇਦ 320 (3) (ਸੀ) ਜੋ ਮੰਗ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਜਿਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਪੀੜਤ ਧਿਰ ਰਾਜਪਾਲ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਭੇਜਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਲੋਕ ਸੇਵਾ ਕਮਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਭੇਜੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਸਲਾਹ ਲਈ. ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਇਹ ਬੇਨਤੀ ਵੀ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਵਕੀਲ ਨੇ ਫਿਰ ਨਵੇਂ ਪੰਜਾਬ ਸਿਵਲ ਸਰਵਿਸਿਜ਼ ਰੂਲਜ਼ ਦੇ ਖੰਡ I, ਭਾਗ II ਦੇ ਪੰਨਾ 172 ਅਤੇ 175 'ਤੇ ਨਿਯਮਾਂ 8 ਅਤੇ 18 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ। ਨਿਯਮ 8 ਸੋ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਨਜ਼ਿਠਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਵਿਚਾਰ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਰਾਜਪਾਲ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ 'ਤੇ ਪਾਬੰਦੀ ਨਹੀਂ ਲਾਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 311 ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਅਤੇ ਪ੍ਰਿਵੀ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਵੈਂਕਟ ਰਾਓ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਕੌਸਲ, (1), ਅਜੇ ਵੀ

(1) ILR, 1937 ਸੇਫ. 532 (ਪੀਸੀ)

ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਨਿਯਮ 10, 11 ਅਤੇ 12 ਅਪੀਲਾਂ, ਦੂਜੀ ਅਪੀਲਾਂ ਅਤੇ ਐਪ ਪੀਲਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹੜੇ ਆਦੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਉਹ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਵਧਾਉਂਦੇ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਅਪੀਲ ਰਾਜਪਾਲ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸਮਰੱਥ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਨਿਯਮ 13 ਜੋ ਇਸ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਦਾ ਹੈ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਵੀ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਹੁਕਮ ਰਾਜਪਾਲ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਨਿਯਮ 18 "ਅਪੀਲ ਦੇ ਮੌਜੂਦਾ ਅਧਿਕਾਰਾਂ" ਨੂੰ ਬਚਾਉਂਦਾ ਹੈ ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਦਲੀਲ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਨ ਲਈ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ ਕਿ ਇੱਕ ਅਪੀਲ

Dr. J. Aya
Ram
v.
Government
Punjab State,
etc.

Kapur, J.

ਗਵਰਨਰ ਅਤੇ ਕੀ ਮੌਜੂਦਾ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਇਹ ਨਿਯਮ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਸਹਾਇਤਾ ਦਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਵਕੀਲ ਨੇ ਫਿਰ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਆਰਟੀਕਲ 19 (1) 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਕਿਸੇ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੋਈ ਵੀ ਅਨੁਸ਼ਾਸਨੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਜੋ ਉਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਸ ਗੱਲ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਨਹੀਂ ਹਾਂ ਕਿ ਅਨੁਛੇਦ 19(1) ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਉੱਚ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਵਿਰੁੱਧ ਬੇਤੁਕੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਹਰ ਕਿਸਮ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਉਣ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ 'ਤੇ ਫਿਰਕੂ ਪੱਖਪਾਤ, ਭਾਈ-ਭਤੀਜਾਵਾਦ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਇੱਕ ਕਾਰਟ- ਬਲੈਂਚ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਬੋਲਣ ਦੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਲਾਇਸੈਂਸ।

ਇਸ ਲਈ, ਮੈਂ ਇਹ ਰੱਖਾਂਗਾ-

- (1) ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 311 ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਵਾਧੇ ਨੂੰ ਰੋਕਣਾ ਰੈਂਕ ਵਿੱਚ ਕਮੀ ਨਹੀਂ ਹੈ;
- (2) ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਚੱਲ ਰਹੀ ਜਾਂਚ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਨੁਕਸ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਦੀ ਰਿੱਟ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਂਦੀ ਹੋਵੇ;
- (3) ਨਿਯਮਾਂ ਦਾ ਉਲੰਘਣਾ ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਸਾਬਤ ਹੋਵੇ ਕਿ ਬਿਨੈਕਾਰ ਨੂੰ ਕਾਰਵਾਈ ਦਾ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਵੈਕਟ ਰਾਓ ਦੇ ਕੇਸ (1) ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ ਸੀ;
- (4) ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਕੋਈ ਉਲੰਘਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਕੀ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਐਕਟ, 1935 ਦੀ ਧਾਰਾ 241 ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ।

(1) ILR 1937 ਸੇਡ. 532 (ਪੀਐਸ.)

Dr. J. Aya
Ram
v.
Government
Punjab State,
etc.

(ਏ) ਰਾਜਪਾਲ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੋਈ ਅਪੀਲ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ (ਬੀ) ਕੋਈ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧ ਭੇਜਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਕੋਈ ਅਥਾਰਟੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ;

Kapur, J.

(5) ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਆਰਟੀਕਲ 19 (1) ਦੀ ਕੋਈ ਵਰਤੋਂ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਅਤੇ

(6) ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 320 (3) (ਏ) ਦੀ ਵੀ ਉਲੰਘਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ।

ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਖਰਚਿਆਂ ਸਮੇਤ ਖਾਰਜ ਕਰਾਂਗਾ।

ਡਿਸਕਲੇਮਰ: - ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ-ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਮਹਿਕ